

Пролог

Вече съм почти на възраст, когато човек започва да пише мемоари, след като известно време е изготвял родословното си дърво. За щастие документите на прародителите ми са изгорени под грижите на монаси от Епископалната църква при раждането на пращадото ми, заченат от кръвосмешение между братовчеди, тъй че това начинание ми бе спестено.

Наскоро организирах среща на бивши съученици, която също бе сред задачите за изпълнение, преди да ме е свалил ракът на простатата. Мислех, че ще е извънредно полезно да видя отново другарите от периода на юношеството си, но по-добре да бях се вслушал в съветите на моя приятел Бари. Понеже има опит в подобни събития, той ме предупреди за сходствата между срещите на бивши съученици и събиранията на бивши участници във войни. Посредством магията на интернет холът ми се напълни с млади старци – навремето кипящи от живот учащи се, – стиснали чаши с бира „Регал“. Всички носехме лепенчици с имената си на реверите. Така видях отново Ингрид Ф., приятелката ми, когато бях на седемнайсет. Шведската хубавица сега се бе скрила под безкрайни бръчки и ми бяха необходими няколко минути, за да възприема новото ѝ лице и да се отърся от безутешната тъга, която ме бе завладяла. Ща не ща, казах си, че това е началото на края. Накратко – възторгът от подновената близост бързо угасна. Всъщност по-добре да бях запазил по-

избледнелия спомен за Ингрид с русата скандинавска грива, струяща по раменете ѝ.

След този окаян опит бях решил да изхвърля списъка си в кошчето за боклук и да не си поставям други цели. Само че не стана така. Животът ни завладява въпреки всичко, научих това по себе си.

Зоуи изобщо я нямаше в моя списък. Тя спи отзад, докато пиша тези редове. Спи и котето, свито между гърдите ѝ. Проклетият котарак заема хиляди пъти повече място в сърцето ѝ от мен, макар тя да отрича това. Налага ми се да се подпирам върху волана на колата, иначе свидетелството ми ще остане във вид на непонятни драскулки. А аз искам то да пребъде във вековете; може тогава някой илюминат да сътвори от записките ми религия, според която Зоуи ще е новата благодатна Мария, благословена между жените, от лето 2200. Бих се радвал лично да основа това изповедание, но се доближавам по малко до християнството всеки път, като я гледам как спи. Смятам се за неин първи последовател, тъй като не вярвам в нищо освен в нея – Зоуи ме доближава до Бог, за да ме откъсне от него.

Май сме в Невада, наоколо се виждат червеникави планини и тук-там кактуси, но тя несъмнено е по-наясно от мен – не ме бива в ориентирането и паметта ми отслабва. Случва ми се примерно да изляза от някой щат и да забравя, само час след като съм подминал прощалния надпис, кой е бил щатът. По-лошото е, че понякога нямам представа къде съм, както например сега. Баща ми сигурно би рекъл, че това е така, понеже дълго съм живял в Ню Йорк и съм се погражданил. Вероятно би бил прав, макар че най-сериозният фактор си остава

възрастта. Движа се по инстинкт и това понякога ми носи неприятности. Затова Зоуи се грижи за маршрута, а аз карам, колкото и неестествено да е това разпределение на ролите. Двамата отиваме към Канада, но първо си правим разходка из страната, за нея това е повод да понаучи нещо за нашите фауна и флора, макар че Зоуи е културно дете, не се задоволява с документалните кадри по MTV. Тя знае сума ти работи за Съединените щати и останалата част от света, интересува се от живота на европейските писатели, запазила е купища цитати в неизменно бушуващата си памет и когато не ми досажда, току ми рецитира стихове на повече или по-малко познати автори – били те от Куба или от Бахамите, двете страни, които делят помежду си нейния произход. Само дете е пътувала малко и аз се надявам, че това скитосване с мен ще остане знаково за нея и подир смъртта ми – а мразя да мисля за подобни подробности. Тя ми задава множество въпроси за моето минало, но според мен се отнася малко пренебрежително към преживелиците ми, което е типично за младостта спрямо онова, което ѝ се струва далечно, като, да речем, войната или падането на Берлинската стена.